

Baka István: Gecsemáné

2016. március 16., 09:23 , 792. szám

Megosztás 0

Már évek óta csak búcsúzkodom
S még mindig itt vagyok tréfálsz velem
Hogy annál jobban megalázz Uram
Te azt hiszed hogy végül elhiszem
Meg sem halok s megint nyugodtan alszom
És akkor de csak akkor ujjaid
Egyetlen pöccintésével a férgek
Közé parancsolsz hát nem hát nem hát nem
Nem ejtesz át ily könnyen a bőröndöm
Becsomagolva és lezárva áll az
Ajtóm előtt rég útra kész vagyok
Borok virrasztják át az éjt velem
Szemem csak félig hunyva álmokat
Nem álmodom de látok jóelőre
Mindent amíg a vaksötétbe nézek
Látlak ahogy Te engem sohasem
Mert mit is lát aki maga a Látás
S tudom nem múlhat tőlem e pohár
Kitépem hát az angyalod kezéből
Magam hogy mégse úgy legyen ahogy Te
Akarod hanem ahogy én ahogy
Én akarom én akarom Uram.

Baka István itt olvasható versének címe egyszerre utal a *Bibliából* jól ismert helyre, de valójában egy személyiség saját halálába vetett hitét és dacát mutatja be.

A Gecsemáné megnevezés ugyanis minden keresztény emberben azt a bizonyos kertet idézi fel, ahol a Pászka-ünnep előtti csütörtök éjszakát, a pénteki elfogása és megölése előtti órákat töltötte Jézus. Akkor a sűrű sötétben legmesszebbre őt Péter, Jakab és János kísérte el, de fogadkozásuk ellenére, nem bírtak örködni, hamar elaludtak. Ekkor Jézus félt, egész pontosan: „gyötrődött”. Arra kérte az Urat – mivel számára „minden lehetséges” –, vigye el tőle e keserű „poharat”. Ugyanakkor hozzátette: mégse az ő akarata „legyen meg”, hanem az Úré.

Nos, a Gecsemáné megnevezés, a pohár, az elalvás és ébrenlét momentuma, illetve az Úr akaratának elfogadása e Baka István-versben egyértelmű utalás a tragikus bibliai eseménysorra, viszont a költeménybeli személyiség jelleme láthatóan nem egyezik a jézusi szelídséggel, megadással és elfogadással.

E versbeni személy csakis saját meggyőződésében hisz. Gyanakvó természete, akaratossága jól kidomborodik. Úgy tűnik, leginkább a saját közelgő halálát hiszi, ezért „búcsúzkodik már évek óta”, ezért áll „bőröndje becsomagolva”. Az Úrral való szembeszegülésének csúcsán azt mondja, kitepi magát az általa küldött angyal kezéből, hogy mégse az Úr akarata „legyen meg”, hanem az övé. Mondhatnánk: az „én” akaratának felmagasztalása ez a vers, a megdicsőített „én” lelki Gecsemánéja...

Penckófer János